

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Πάντοτε ὁ Καλλιουέ! . . . Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει ἐπὶ τῆς τύχης σας ἀναμφιβόλως μεγίστην ἐπιρροήν! . . . Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν εὗρω . . . καὶ θὰ τὸν ζητήσω διὰ τῆς ἀστυνομίας καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν . . . Θὰ τὸν εὗρω ἐπὶ τέλους, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ἂν καὶ ἐνώπιόν του αἱ διαβεβαιώσεις σας θὰ ἦναι αἱ αὐταί.

— Ζητήσατέ τον, κύριε.

— Ἀλλὰ, νομίζω, ὅτι ὑμεῖς πρῶτος δύνασθε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἐντιμος αὐτὸς Καλλιουέ.

— Πῶς θὰ τὸ εἰξεύρω;

— Σὰς προσέφερε, καθ' ἃ φαίνεται, μεγίστας ὑπηρεσίας, ὥστε πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεσθε περὶ τῆς τύχης του. Εἰκοσακισχίλια φράγκα, ἅπαξ πληρωθέντα αὐτῷ, εἶναι ὀλίγα δι' ἄνθρωπον πράξαντα τόσα. Αἱ εὐεργεσίαι σας ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσωσι πανταχοῦ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κατὰ διαταγὴν σας ἐγκατέλειπε τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του.

— Ἄν ὁ Καλλιουέ ἀπετείνετο πρὸς με, θὰ τὸν ἐβοήθουν βεβαίως. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέλειπε τὸν τόπον τοῦτον, οὐδὲν ἤκουσα πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν. Ἀλλ' ἔχετε συμφέρον νὰ μὴ εὐρεθῇ ὁ Καλλιουέ.

— Ἀπατάσθε, κύριε. Ἐχὼ ἀπεναντίας συμφέρον νὰ εὐρεθῇ.

— Πῶς;

— Ὁ Καλλιουέ ὑπῆρξεν ὁ μόνος μάρτυς τῶν συμβάντων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820. Θὰ καταθέσῃ ὅτι ὑπῆρξε μονομαχία, καὶ αἱ λεπτομέρειαι τὰς ὁποίας θὰ καταθέσῃ ἐκεῖνος δὲν δύνανται ἢ νὰ ἐνισχύσωσι τὴν κατάθεσίν μου.

— Θὰ ἦτο περίστασις νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν ἡθικότητα καὶ τὴν καλὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, μισθωτοῦ ὑπηρετοῦ καὶ συνενόχου, κακοῦ συζύγου καὶ κακοῦ πατρός.

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ δὲν θὰ τὸν πιστεύσετε, ἢ μόνον ἂν καταθέσῃ ἐναντίον μου, τί τὸν θέλετε;

— Πιστεύω ὅτι οἱ ὑπαίτιοι δὲν εἶναι συνήθεια νὰ ἐρωτῶσι τοὺς δικαστάς, εἶπεν υπερηφάνως ὁ ἀνακριτής.

Εἶτα προσέθετο:

— Ἡ ἀνάκρισις διὰ σήμερον ἐτελείωσε . . . Θὰ υπογράψετε τὰ πρακτικά, ἀφοῦ σὰς ἀναγνώσθωσι.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τῆς διατυπώσεως ταύτης, ὁ κόμης ἠρώτησε:

— Κύριε, δύναμαι νὰ ἴδω τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸν γαμβρόν μου;

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι εἴθε ἄνευ συγκοινωνίας.

— Καὶ θὰ ἦμαι ἀκόμη πολὺ;

— Ὅσον εἶναι ἀνάγκη.

— Καὶ πότε θὰ παύσῃ ἡ ἀνάγκη αὕτη;

— Θὰ τὸ ἴδῃτε, χωρὶς νὰ σὰς τὸ εἰπῶ . . . Χωροφύλακες, φέρετε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὴν φυλακὴν του . . .

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ὠδηγήθη αὐθις εἰς τὸ δωματίον, ἐν ᾧ εἶχε καθιερχθῇ.

— Κἀλλιστα! . . . ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτής, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ τοῦ γραφείου του . . . Τί λαμπρὰ ὑπόθεσις! . . . Θὰ ἦναι πλήρες τὸ κακουροδικεῖον . . . θὰ ἔλθῃ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης . . . Ὁ συνήγορος τοῦ κόμητος θὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐγκλημα τῆς κομῆσεως, θὰ ὑπάρξουν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις . . . ὥστε δὲν πρέπει νὰ περιμένη τις θανατικὴν καταδίκην . . . ἀλλὰ πρέπει νὰ βάλῃ ὁ διάβολος τὴν οὐρὰ του διὰ νὰ μὴν ἐπιτύχωμεν δέκα ἢ δεκαπέντε ἔτη δεσμῶ . . . Ἐν τοσοῦτῳ, θὰ διατάξω νὰ ζητήσουν ἐκεῖνον τὸν Καλλιουέ . . . αὐτὸς βέβαια εἶναι ὁ ἄξων ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως . . . ὁ ἐκ μηχανῆς Θεός . . . Θὰ γράψω ἀπόψε περὶ τούτου εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας . . .

Καὶ ὁ κύριος Βασελέ ἐπανήλθεν οἰκοφαιδρότατος.

Παρήλθεν ἑβδομάς.

Ὁ κόμης ὑπεβλήθη εἰς ἐπανεπιλημμένας ἀνακρίσεις, αἵτινες ὅμως δὲν μετέβαλον τὴν ὅψιν τῆς ὑποθέσεως.

Μεθ' ὅλην τὴν πονηρίαν τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ καὶ τὰς λεπτολογίας του, μεθ' ὅλα τὰ μέσα, ἅτινα οὗτος ἔθετο εἰς ἐνέργειαν ὅπως φέρῃ εἰς ἀντίφασιν τὸν κατηγορούμενον, ὁ κόμης ἐδίδε πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις.

Ἀπέναντι τῶν ἐπιμόνων τοῦ κατηγορουμένου διαβεβαιώσεων ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιού εἶχε φονευθῇ ἐν μονομαχίᾳ, ἐν τῷ παρὰ τὴν θηρευτικὴν σκιάδα διαδρόμῳ τοῦ ἄλλους, ὁ ἀνακριτής ἀεφάσιζε νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου, ἐφ' ᾧ καὶ διέταξε μίαν τῶν διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν φυλακισμένων ἀμαξῶν νὰ ἦναι ἐτοίμη διὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν· ἀπόσπασμα δὲ χωροφυλακῆς ἔμελλε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, μαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι ἀπηγόρευε ρητῶς τὴν μεταφορὰν τοῦ ὑποδίκου διὰ τῆς κλειστῆς τῶν φυλακῶν ἀμαξίας, προσθέσας ὅτι θὰ συνώδευε καὶ αὐτὸς τὸν ἀνακριτὴν, ὅτι θὰ παρελάμβανε τὸν ὑπόδικον ἐν τῇ ἀμαξίᾳ του καὶ ὅτι δύο μόνον χωροφύλακες ἤρουν πρὸς συνοδίαν.

Τοῦτο ἀνέτρεπεν ἄρδην τὰ σχέδια τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις οὕτω θὰ κατεῖχε κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην περίστασιν δευτερεύουσας θέσιν.

Ὁ κύριος Βασελέ ὠργίσθη ἐνδομύχως ἀλλ' ἦτο πεπειραμένος αὐλικὸς καὶ προσποιήθη ὅτι ἔχαίρε μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τοῦ εἰσαγγελεῶς.

Ἀνεχώρησαν.

Ἡ ὁδοπορία ἐφάνη μακρὰ καὶ ἀλγεινὴ εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί, ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν ἐπανιδῇ πύργον του, ἀλλὰ δεσμώτης

καὶ ἐγκληματίας, ὥς εἶχεν ἀναχωρήσῃ. Ἐμελλε νὰ παρευρεθῇ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρὰ τῇ προσφιλεῖ του Μαγδαληνῇ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς ἓνα κἂν καὶ μόνον παρήγορον λόγον, νὰ δώσῃ αὐτῇ ἐν καὶ μόνον πατρικὸν φίλημα.

Μόλις ἡ ἀμαξία διήλθε τὰς κιγκλίδας τοῦ ἄλλους, ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε νὰ σταθῇ, καὶ ἀφίσας ἐν αὐτῇ τὸν κύριον Δεβεζαί καὶ τὸν ἀνακριτὴν, κατήλθε καὶ μετέβη μόνος καὶ πεζῇ εἰς τὸν πύργον, ἐνθα ἐζήτησε τὸν κύριον Βιλλεδιού, ὅστις ἔδραμεν ἀμέσως, καὶ εἰς δὴν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε δι' ὀλίγον τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς των, εἶτα προσέθετο:

— Ἦλθον νὰ σὰς προειδοποιήσω, κύριε ὑποκόμη, ὅπως ἀποφύγωμεν σκηναί, κατὰ διπλοῦν λόγον ἀλγεινὰς. Ἡ ἀπομόνωσις δὲν ἦρθη ἔτι. Ὁ ἀτυχὴς πενθερός σας εἶναι ἔτι ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄνευ συγκοινωνίας, ὅθεν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἡ κυρία ὑποκόμησσα δύνασθε σήμερον νὰ συγκοινωνήσετε μετ' αὐτοῦ. Εὐαρεστήθητε λοιπόν, καὶ σὰς τὸ ζητῶ πρὸς χάριν, νὰ κλεισθῇτε εἰς τὰ δώματά σας ἐπὶ τινὰς ὥρας. Προσπαθήσατε δὲ νὰ μὴ μάθῃ ἡ κυρία ὑποκόμησσα ὅτι ὁ πατήρ της εἶναι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τόσον πλησίον της. Ἐν ὀλίγοις, ἀφίσατε ἡμᾶς ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς κυρίου τοῦ πύργου. Λάβετε δὲ τὴν καλωσύνην νὰ διατάξετε τοὺς ὑπηρετάς σας νὰ μὴ ἐγκαταλείψωσι τὸ μέρος, τὸ ὅποῖον ἤθελε τοῖς ὑποδείξετε καὶ νὰ ἦναι ἐτοιμοὶ ἂν ὁ κύριος ἀνακριτής ἤθελε νομίσαι ἀναγκαῖον νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ.

— Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός.

Προσκαλέσας δὲ τὸν θαλαμηπόλον του, ἐπανελάθεν αὐτῷ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ εἰσαγγελεῶς, εἶτα μετέβη παρὰ τῇ Μαγδαληνῇ, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ ὅτι ὤφειλε νὰ κλεισθῇ εἰς τὰ δώματά της, ὅπερ ἔπραξε καὶ αὐτός.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἀμαξίαν, διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτὴν παρὰ τὴν κλίμακα.

Ἐγγίσας τὰς ἐκ γρανίτου ἐκείνας βαθμίδας, ἃς τοσάκις ἀνῆλθεν ἐλεύθερος, ὁ κόμης ἠσθάνθη τὰ γόνατα αὐτοῦ λυόμενα καὶ θὰ ἐπιπτεν ἀφεύκτως, ἂν μὴ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔσπευδε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

Ἀφοῦ εἶδεν αὐτὸν συνελθόντα ἐκ τῆς πρώτης ἐκείνης ἐντυπώσεως, ὁ ἀνακριτής εἶπεν αὐτῷ:

— Εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς ὠδηγήσετε εἰς τὸν κοιτῶνα, τὸν ὅποῖον κατεῖχεν ἡ κυρία κόμησσα Δεβεζαί κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε.

Περιεγράψαμεν ἤδη τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσεως. Οὐδεμίαν δὲ μεταβολὴν εἶχε γίνῃ ἐν αὐτῷ ἀπὸ εἰκοσαετίας. Πάντα ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὅπου εἶχεν ἀφίση αὐτὰ ἡ κόμησσα ἀποθανοῦσα. Ἀπαξ ἡ δις μόνον εἶχον ἀνοίξῃ τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπως ἀνανεώσωσι τὸν ἀέρα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου ἐξήτασαν προσεκτικῶς τὸν ἐξώστην, ἀπέτεινον εἰς τὴν

κύριον Δεβεζαί ἐρωτήσεις τινάς . . . εἶτα, ἀφοῦ συνενοήθησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν διάδρομον, ἡ μᾶλλον στοάν, ὅστις ἐχώριζε τὰ κύρια τοῦ πύργου τμήματα.

Τὸ δάπεδον τοῦ διαδρόμου ἐκείνου ἦτο ἐκ ξύλου δρυός, ἔργον ἱκανωτάτου τεχνίτου καὶ ἐντελῶς κηρωμένον. Ὁ ἀνακριτὴς γονυπετήσας ἐξήτασε προσεκτικώτατα τὸ δάπεδον ἐκεῖνο, εἶτα ἀνηγέρθη δυσηρεστημένος, διότι, φαίνεται, δὲν εἶχεν εὖρη ὅ, τι ἐζητεῖ.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Τίποτε!

— Εἴσθε βέβαιος;

— Βεβαίωτατος.

— Δὲν φαίνονται ἔχνη πλυσίματος;

— Οὐδέν.

Ὁ εἰσαγγελεύς, στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα, εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε, κατὰ ποίαν ἐποχὴν ἔγινε τὸ δάπεδον τῆς στοᾶς ταύτης;

— Δὲν εἰξεύρω. Τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὡς ἔχει.

— Δὲν ἐκάματε ποτὲ τίποτε διορθώσεις;

— Δὲν πιστεύω. Ἄλλ' ὅμως δὲν δύναμαι καὶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— Πῶς λέγεται ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑπηρετῶν σας;

— Ἀνδρέας.

— Ποίαν θέσιν ἔχει;

— Ἐπιστάτης . . . ἡ μᾶλλον ἐπιμελητής.

— Ἀπὸ πότε εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας;

— Ἀπὸ τριακονταετίας τοῦλάχιστον.

Ὁ εἰσαγγελεύς διέταξε νὰ φέρωσι τὸν κόμητα αὐτὸς εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης Μαργαρίτας καὶ νὰ φρουρῶσιν αὐτὸν χωροφύλακες.

Εἶτα ἐξελθὼν ἔπεμψε τὸν Ματθαῖον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις προσῆλθεν ἀμέσως, τρέμων σύσσωμος.

— Μὴ φοβήσθε, φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ εἰσαγγελεύς. Δὲν ἐνέχεσθε εἰς τίποτε, καὶ δὲν πρόκειται περὶ ὕμων . . . θέλομεν μόνον νὰ μᾶς ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἀπλὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς κάμωμεν.

— Μάλιστα . . . κύριε . . . κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ πάτωμα;

— Ναί . . . κύριε . . . τὸ βλέπω . . .

— Πότε ἔγινε;

— Εἶναι τώρα τριάντα ἢ τριανταπέντε χρόνια . . . ἴσως καὶ περισσότερον . . . Δὲν ἤμουν αἰδῶ.

— Ναί . . . Ἀλλὰ δὲν ἔγιναν τίποτα ἐπιδιορθώσεις;

— Ὅχι . . . δὲν πιστεύω.

— Δὲν εἶναι ἀλλαγμένον ἓνα μέρος; . . . παρατηρήσατε καλλίτερα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς δι' ὕψους αὐστηροῦ, μὴ θέλετε νὰ ἀπατήσετε τὴν δικαιοσύνην . . . εἰμὲθα βέβαιοι. Ἐνθυμήθητε ἢ ἀπαντήσατε.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐφάνη σκεπτόμενος. Εἶτα πλήξας τὸ μέτωπον, ἀνέκραξεν:

— Ἄ! ναί . . . ἐνθυμοῦμαι . . . ἔχετε δίκαιον . . . κύριε . . . Δὲν ἔλεγα ψεύματα . . . ἀλλὰ εἶχα λησμονήσῃ . . .

— Λέγετε.

— Ἐδιωρθώθη τὸ πάτωμα.

— Ἐδῶ . . . δὲν εἶναι ἀληθές; . . . ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν θύραν . . .

— Ναί . . . ναί . . . κύριε.

— Καὶ πότε;

— Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Α'

Μεσημβρία ἐσήμανεν. Χρυσὴ ἡλιακὴ ἀκτὶς εἰσῆρχετο διὰ τῶν ἐκ μουσελίνης καὶ δαμασκηνοῦ καταπετασμάτων, καταλλήλως φωτίζουσα εὐρὺν κοιτῶνα, οὐτινος ἡ πλουσία ἐπίστρωσις εὐρίσκετο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θλιβεράν σκηνήν, ἣν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν.

Γυνὴ τις, τεσσαρακοντοῦτις περίπου καὶ ὥραία εἰσέτι — παρὰ τὰ ἀναρίθμητα ἔχνη, ἅτινα ἡ θλίψις ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ κατεσκληρότος προσώπου της — κεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἂν καὶ ἐπαισθητῶς μεταβληθέντα ἐκ τῆς μακρᾶς νόσου, ἐφαινοντο γαληνιαία, ἐκ τῶν μελανῶν δὲ καὶ ἡμικλειστών ὀφθαλμῶν αὐτῆς διεχέετο ἡ ὑστάτη ἀναλαμπή. Οἱ βραχίονές της ἔπιπτον κρεμάμενοι, ἀποκαλύπτοντες χεῖρα λευκὴν καὶ ἀληθῶς ὥραϊαν· τὰ χεῖλη της ἦσαν ὠχρά, ἀλλ' ἐν τούτοις μειδιάμα ἐπλανᾶτο ἐπ' αὐτῶν. Ἐκ πρώτης ὕψεως πᾶς τις ἤννοε ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔπασχε, καὶ ὅτι μετ' οὐ πολὺ θάπνηλάσσειτο τῶν βασάνων, ἅτινα μεθ' ὑπομονῆς μάρτυρος ὑπέφερεν.

Δύο νεάνιδες, εἰκοσαετίδες περίπου, ἐν τῷ ἰδίῳ κοιτῶνι εὐρισκόμεναι, συνεπλήρουν τὴν θλιβεράν εἰκόνα. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, μὲ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ξανθὴν κόμην βοστρυχώδη, πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ ἀγωνιῶντος στήθους της, εὐρίσκετο γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενούς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν, αἵτινες ἐβρέχοντο ὑπὸ τῶν δακρύων της.

Ἡ ἐνδυμασία της ἦν πλουσία καὶ φιλόκαλος, ἀλλ' ἀντέκειτο καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὰ ἀνδρικὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἅτινα ἀνῆρχοντο μέχρι τῶν γονάτων της.

Ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, διατὶ ἔφερε τὰ ὑποδήματα ἐκεῖνα, ἵνα μὴ ἐκκληφθῇ ὡς παράρρων.

Ἡ ἐπιθανάτιος ἐκαλεῖτο Ἰουλίᾶ Ρονδάνη. Ὁ σύζυγός της, νυμφευθεὶς αὐτήν, τῇ συνεπέφερε μεγάλην περιουσίαν καὶ συμπαθεὲς κοράσιον, γεννηθὲν ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμήν ἡ πρώτη αὐτοῦ σύζυγος ἀπέ-

θνησκειν. Ἡ Ἰουλίᾶ Ρονδάνη, γυνὴ τοῦ καλοῦ κόσμου, πεποικισμένη δὲ διὰ πλείστων προσόντων, ἐλατρεῦτο καὶ ἐθαυμάζετο. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐνησχολήθη περὶ τῆς μικρᾶς Ἀλίκης· ἥσθάνετο μὲν ἀπλῶς συμπάθειαν δι' αὐτήν, ἣν οὐδ' εἰς τοὺς κύνας αὐτοὺς δύναται τις ν' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ μητρικὴν στοργὴν ὄχι!

Ἡ Ἰουλίᾶ Ρονδάνη, κατασταῖσα μήτηρ, ἡγάπα τὴν θυγατέρα της Ἑλένην μετ' ἐξαιρετικοῦ πάθους· δὲν ἐπέτρεπε δὲ τῇ Ἀλίκῃ ν' ἀξιοῖ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῶν θωπειῶν καὶ τῶν περιποιήσεων, ὧς ἐπέδαψίλευε πρὸς τὴν Ἑλένην. Ἐν τούτοις ἡ Ἀλίκη, μετ' οὐ πολὺ, κατέστη οὐ μόνον συνετωτέρα καὶ ἀξιαγαπητοτέρα, ἀλλὰ καὶ ὠραιότερα τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς της.

Φυσικῶς, μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων, καθόλου διαφόρως ἀνατραφέντων, ἤρξαντο νὰ εἰσχωρῶσι τὰ συνήθη μίσση καὶ αἱ παιδικαὶ ἀντιζηλίαι, αἵτινες ἐπληξάν θανασίμως τὴν μητρικὴν ὑπεροφίαν τῆς Ἰουλίας Ρονδάνη. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀντιπάθεια αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀλίκην ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὴν ἀπέπεμψε τῆς μητρικῆς οἰκίας, μετέβη δὲ αὕτη εἰς συγγενῇ τινα τῆς μητρὸς της, ὅστις καὶ τὴν ὑπ' ἀνδρῶν κατόπιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀδικηθεῖσα Ἀλίκη κεῖται ἤδη γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς ἐπιθανατίου μητρειᾶς!

Πρὸ πολλοῦ ἡ Ἀλίκη δὲν ἐγνώριζε τι περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρειᾶς αὐτῆς, ὅτε αἰφνης μαρθάνει ὅτι ἦν ἐτοιμοθάνατος. Καίτοι λίαν φιλάσθενος, ἔσπευσε πάραυτα νὰ μεταβῇ καὶ παρηγορήσῃ τὴν γυναικα, ἥτις τοσαύτας λύπας τῇ ἐπροξένησεν. Ὁ σύζυγός της Ἀλίκης, φοβούμενος τὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα, τῇ ἀπηγόρευσε ρητῶς, ὅχι μόνον νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσιν της. Ἀλλ' ἡ Ἀλίκη δὲν ἔμαθε νὰ προσποιῆται καὶ μετὰ θάρρους ἐφανέρωσε τῷ συζύγῳ της ὅτι θὰ μετέβαινεν ἵνα ἴδῃ τὴν μητέρα της, διότι τοῦτο τῇ ἐπέβιβλετο ὑπὸ τοῦ υἱικοῦ καθήκοντος. Ὁ σύζυγός της, μετὰ τὴν δῆλωσιν ταύτην, ἐκλείδωσεν ἅπαντα τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς πῖλους αὐτῆς, διέταξε δὲ τοὺς ὑπηρέτας, ἐπὶ ποινῇ ἀποδιώξεως, νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐξοδὸν τῆς κυρίας των.

Ἡ Ἀλίκη ἐν τούτοις ἡγέρθη τῆς κλίνης καὶ μὴ εὐροῦσα τὰ ὑποδήματα αὐτῆς, ἔλαβεν ἐκεῖνα τοῦ συζύγου της, καὶ οὕτω διέτρεξε καθίδρωσ τὴν μακρὰν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν τὴν οἰκίαν της ἀπὸ τὴν τῆς μητρειᾶς της. Ἐφθασε δὲ τέλος, ἀσθμαίνουσα καὶ κατὰκοπος, ἀλλ' εὐτυχῆς ὅτι διέπραξε καλὴν πράξιν.

Ἡ τέτρα νεάνις, ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς ἐπιθανατίου εὐρισκόμενη, ἦν ἡ Ἑλένη. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ θετιμένου εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον μέρος τοῦ δωματίου. Εἶχεν αὕτη τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, τὰς ὀφρὺς καὶ τὴν κόμην μελανὴν καὶ στίλβουσιν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ λευκότης τοῦ προσώπου της ἐγέ-